

România, un fel de cobai al Europei

O țară minunată, plină de frumuseți date de Domnul pe acest pământ umplut de uriașe bogății ale solului sau ale subsolului, strânse laolaltă pentru pofta feluriților invadatori din trecut dar mai ales din prezent. Cobaiul (*cavia porcellus*) este un animal inofensiv, bleg, predestinat a fi folosit și manipulat sub felurite forme în special și nu numai pentru experiențe ori teste de laborator.

Cobaiii umani parcurg în genere aceleași etape precum cel șoricesc, diferența e dată de faptul că dacă ultimul în majoritatea cazurilor chiar sucombă, iar experimentul urmează a fi evaluat, primul, cel uman, da, și el sucombă, dar în alte moduri.

Cei care au cumpărat deja hălci din teritoriul României - deși nu a venit încă fatidicul an 2014 când invadarea va fi totală - la un preț de nimic sunt aceiași acaparatori care acum au și o legitimitate. Cumpără mănoase teritorii - în prezent aproape 40 % - nu atât să servească interesele autohtone, cât mai degrabă să servească țărilor mamă.

Am vândut telefonia la greci (ei nu la alții), apa și alte utilități la statul francez (ei nu la alții), energia, altor state, petrolul și gazele, așisderea, la austrieci, în consecință suntem ocupați de alte state europene (ei privatizând doar mici componente) iar noi juisăm în acest demers, când ne cumpără cineva valori uriașe pe bani de nimic.

Ce nu am privatizat tăiem la fiare vechi. Iar ce nu dăm la fier vechi, „ocupanții” distrug tot, dacă nu au un minim de câștig. Bunăoară, o fabrică de acid sulfuric (indispensabilă pentru o industrie modernă) construită la Giurgiu, care urma să-i fie tăiată panglica de „tovarășul” în decembrie 1989 și care nu a mai apucat, a fost tăiată de „indieni” bucată cu bucată, cu toată electronica japoneză de ultimă generație. Au rămas pe un platou câteva „bidoane” de circa 64 mc fiecare destinate rezervoarelor de acid. Am mers la ei, m-am tocmit și le-am cumpărat pe un preț semnificativ, în caz contrar, urma să le „toace” (fiind făcute din fibră de sticlă) și să le arunce la gunoi pentru faptul că nu mai aveau nimic metal în ele. Așa acționează cei din afară, și undeva e corect; această țară nu le aparține și, evident, nu au cum să gândească ceva constructiv pentru ea. Lăsând la o parte faptul că, alături de fabricile demolate, au fost vândute și mărcile de fabrică, multe dintre ele recunoscute pe plan mondial și care acum au dispărut.

Trebuie oricum să distrugem, să înstrăinăm, să nu mai avem nimic al nostru. Cine hotărăște acest lucru? Dacă e să luăm recensământul cadru că, după '90, a migrat peste jumătate din populația activă a țării, situație nemaîntâlnită la nici o țară din lume, acum suntem în situația că nu mai avem cu cine munci. Conducătorul nostru ne spune la TV că nu mai avem sudori ori alte specializări, acum, în anul de grație 2012. Dar el și alții ca el conduc România de aproape 20 de ani.

Prin aproximare se poate spune că din '90 înapoi situația țării este în degringoladă prin „contribuția” a aproape 10.000 de concetățeni. Ce reprezintă ei, 0,0005% din populația țării, dar ei au produs acest rapt uriaș în toate domeniile, economic, politic, cultural, sanitar, de educație ș.a.

Divagând puțin, pentru o superputere, care a însemnat un fenomen natural extrem, uraganul Katrina. Această „domnișoară” a distrus fibra a cel puțin trei state americane, iar pe unul l-a adus în epoca de piatră. Oameni din spitale decuplați de la aparate și omorâți, un sistem statal local (a celui mai dezvoltat stat din lume) complet distrus.

Și atunci, ce vreți de la noi, care îmbibați în balcanismul nostru, am crezut că licuriciul - de oriunde - distrugând cu osârdie totul din propria noastră ogradă, ne va aduce peste noapte fericirea deplină pentru faptul că le-am fost fideli.

Jalnică speranță și inutilă, între trei mari forțe (SUA, Europa de Vest și Rusia) am căzut, ca de atâtea ori în istorie, la mijloc, adică am sucombat precum un bebeluș căruia o mamă imprudentă îi uită pernuța pe gură. Mama aceea răspunde apoi penal, dar mama ori tatăl nostru, oricare ar fi ei, vor răspunde vreodată?

Desigur că nu, pentru că la mijloc, ca un fel de explicație generală, care să camufleze adevăratele și necesarele detalieri de situație se află așezată la loc de cinste, clamată din toată media indiferent de coloratură, situația geopolitică, geostrategică, faptul evident că suntem înconjurați de neprietenii noștri tradiționali, pe care în decursul istoriei îi puteam fie ocupa, fie agrega în folosul nostru, dar nu

am făcut-o din varii motive. Ei bine, toate aceste aspecte traduse în practică, în prezent, se răzună și determină un soi de cvasivasalitate față de tot ce firav ne poate ajuta, de bună seamă nu neinteresat.

De fapt, noi suntem într-o zonă de nisipuri mișcătoare, de conflicte „înghețate”, de frământări tectonice la propriu cât și la figurat și, în acest ultim sens, peisajul geostrategic actual e la fel de mișcător precum acela de acum o sută de ani și mai bine în urmă, iar frământările actuale nu diferă cu nimic de cele de atunci.

Am în față un ziar din anul 1922 - Ziarul Dimineața - Joi 29 iunie 1922, pe prima pagină: „Cine emigrează și ce părți ale țării”. Articolul și cele din cuprins detaliază aceleași obsedante probleme ale emigrației, a celor care pe acest teritoriu se consideră că nu are nici un sens să mai rămână, sau altul, dintr-o „Edițiune specială” a ziarului Adevărul din data de 27 iunie (joi) 1913. „Ocupațiunea română”, „Dezastrul armatei bulgare”, în care statul vecin de la Sud era „bombardat” mediatic de Serbia, Austria ș.a. iar noi, românii, a trebuit să rămânem în espectativă. De ce? Pentru că și atunci am avut, ca și acum, cozi de topor.

Nu că am fi și avut dorința de a ocupa ceva, străină de simțurile noastre, ci pentru simplu fapt că, atunci, acea națiune de la sud de Dunăre chiar ne-o cerșea. Când mă gândesc că în '89 aveau masate spre Dobrogea vreo 9000 de eventuali ocupanți. Că, vezi Doamne, acea zonă le-ar fi revenit. Ce păduchioși! Strămoșii mei, generali, în final i-a decuplat de Imperiul Otoman. Bizare sunt căile Domnului. Ziarele din anul 1913 sunt pline de informații referitoare la capitularea totală a tuturor structurilor bulgare (politice, militare, economice etc.).

În „UNIVERSUL” din 8 iulie 1913 este prezentată pe larg un fel de ocupațiune a unui teritoriu (bulgăresc) care nu mai poate fi condus, ori controlat. Strămoșii mei, generalii Nicolae și Ștefan Stoika de Alzo Venicze, și-au adus o semnificativă contribuție la eliberarea de otomani iar acum, fragila conducere bulgară (e drept, după o ocupație de aproape 500 de ani de către turci, precum și Grecia) nu știe ce să facă cu țara lor. O posedă fizic, dar faptic este într-o degringoladă, aspect care continuă și în prezent.

Dacă ne întoarcem cu ceva ani în urmă, Carol I a fost amenințat că dacă va ocupa Bulgaria, nu ca să o supună, ci ca să îi ordoneze problemele interioare, Rusia va interveni și atunci Regele s-a resemnat și a renunțat la acest gest nobil și solidar, puternic solicitat de către cei din sudul Dunării.

A se vedea peste timp cum Bulgaria a devenit, într-un fel, a 18-a republică a URSS.

În tot acest context de sfârșit de secol 19 și început de secol 20, am fost testați cam ce am reprezenta noi, ca putere economică, socială, militară. Am dovedit că suntem ceva, chiar cineva, dar într-un mod fatal a trebuit să migrăm, ca interese ale noastre imediate, între marile puteri, iar în final am pierdut, am pierdut oameni, demnitate, teritorii, aliați, am pierdut parțial identitatea țării noastre. A trebuit să cedăm Cadrilaterul, Ținutul Herța, sudul Basarabiei, o parte a Banatului, devenit Banatul Sârbesc, Ținutul dintre actuala graniță și Tisa (locuit de vreo 50.000 de români care între timp au „crescut” ca număr și au ajuns la vreo 2500 de suflete) și, colac peste pupăză, am fost obligați să creem și Regiunea Autonomă Maghiară și chiar un schimb de populații în care am predat etnici ale țărilor din jur și am preluat machidoni, armeni, evrei ș.a., indezirabili, chiar amenințați în țările limitrofe, care aici și-au găsit un binemeritat sălaş.

Iar noi suntem imperialiști, xenofobi, naționaliști și multe alte etichetări rostite de către călăuzitori ai propagandei țărilor din jur, spun eu jeguri, nesimțiți și pentru că există un Dumnezeu i-a pedepsit într-un fel sau altul pe toți, pe absolut toți, și aici nu mai dezvolt deocamdată nimic.

Au venit invadatorii din alte părți ale lumii, cu ce? Cu E-uri, vaccinuri pe care le testează pe copiii noștri, cu OMG-uri, cu MDM-uri și cu multe alte nenorociri care să ne distrugă.

Au gândit că, în actuala Europă, a face experimente în mod natural și științific costă, costă foarte mult. În plus, sunt uriașe limitări ale experimentelor. Și atunci, unde să faci aceste lucruri? Nu mai „avem” la îndemână „Africa” - e prea departe și cam s-au deșteptat, naziștii au experimentat, dar nu tot și atunci iată că avem în Estul Europei niște potențiali cobai. Ia să vedem ce am putea experimenta pe la ei: un vaccin (probabil au plătit ca Institutul Cantacuzino, unul din cele trei din Europa care mai poate face ceva să îl anihilăm), o toxină, vreun inhibitor de ceva și multe alte

formule savante să le experimentăm nu în vitro ci în vivo. Și reușim pe un sistem de protecție medicală inexistent.

A mai auzit cineva de niște noțiuni absolut desuete cum ar fi: numărul de zile/om de inactivitate datorită bolilor, numărul de bolnavi pe categorii de boli, numărul de zile/om de inactivitate datorită bolilor, numărul de CM la nivel de țară, cantitatea și valoarea medicamentelor necesare/aceleași elemente ca puțință de plată, arieratele din zona medicamentelor, maladiile cronice/valoarea medicamentelor necesare și multe alte categorii de evidențe pe care este strict interzis a le mai contabiliza cineva în această țară.

Plecând din această zonă strict medicală să parcurgem alte nenorociri injectate spre poporul român. De pildă OMG-urile - adică organismele modificate genetic, prezentate de promotorii lor (ca și unii derbedei de miniștri pasageri ai noștri) ca făcând parte din uluitoarea dezvoltare științifico-tehnică menită a hrăni miliardele de semeni ai noștri care sunt într-o continuă și explozivă dezvoltare demografică.

Au fost introduse la noi în țară ilegal, apoi parțial legal, iar acum sunt tolerați. Cine? Firmele transnaționale care se ocupă cu așa ceva. Nu le tulbură nimeni, ținta lor, reușită pe deplin, este de a înlocui cercetarea românească legată de acest pământ cu cercetarea lor care să producă pentru transnaționalele care îi finanțează.

Văd câmpuri întinse cultivate cu varză.

Hălăduiesc în stoluri fluturi albi, care vor să se așeze spre a poleniza ceva, se așează pe inflorescențe și rămân „înghețați”, adică morți pentru totdeauna. Benefic, nu? Desigur. Recolta e salvată. Dar dacă ei mor, pentru noi, oamenii, ce impact ar avea? Ne asigură că în principal mai nimic. Sau rapița modificată, ca biocarburant? În culturile întinse nu poți vedea nici un apicultor serios.

Exemplele pot continua cu porumbul, floarea soarelui ș.a. În U.E. curentul este ca aceste practici să fie limitate doar la cercetare, nu ca la noi pentru marea cultură, iar rezultanta lor să fie apoi translată în hrana noastră cea de toate zilele.

Cu ceva ani în urmă, fiind la Paris, într-o piațetă, printre altele se comercializau și produse agroalimentare. Cele naturale ca aspect neapetisante, costau de câteva ori mai mult decât cele hrănite ori adaptate artificial.

Erau așezate și prezentate distinct. La noi în orice piață, truffandalele turcești ocupă zone întinse fără nici un fel de interdicții. Devorăm zilnic sute de tone de otrăvuri, apoi vin specialiștii, nutriționiștii, care ne recomandă depurative, dezintoxicante de toate felurile cu materie primă de la noi, produse la ei și importate din nou la noi, cu prețuri exorbitante, se înțelege.

Se întreprind, apoi, studii pe diferite categorii de persoane. Oriunde mergi la o clinică privată, cu resorturi în afara țării, completezi fel de fel de formulare prin care consimți (altfel te trimite la plimbare) să îți se prelucreze datele personale. Ba cam la tot ce cumperi din țară de la multinaționale ori ai vreo tangență cu vreo bancă, îți se cere acest lucru.

Fiecare individ din această țară care a avut cât de cât de-a face cu aceste lucruri a fost de mult indentificat cu tot - de când s-a născut și până în prezent, iar procentul se apropie la noi de 80%.

Se știe exact ce gândim, ce mâncăm, ce consumăm în general, nivelul de dezvoltare, morbiditatea și multe altele, fără ca autoritățile să intervină pe acest lanț de invadare a intimităților noastre. Dacă mai punem la socoteală și telefonul fix și mobil care ne controlează altă zonă a existenței noastre, iată că deja suntem adânc cufundați într-un fel de acvariu în care noi, ca peștișori decorativi, printre noi și pirania, nu mai putem ieși în largul mării, să ne bucurăm de vreo lagună cu unduiri molcome ale vreunei brize benefice, ci suntem atenți, doar la cei de deasupra noastră care ne dau hrană, medicamente, ne studiază comportamentul, ne ordonează ori ne bagă vreo răcă între noi, iar dacă nu suntem cuminti asmute asupra noastră, pentru începăt, peștișorii carnivori cu care coabităm.

Mai vin ceva mencicopiști de bună ori de rea credință să-și promoveze vreo firmă de-a lor, în rest experimente la nesfârșit pe noi, și de ce acest lucru?

Simplu. Am fost aduși într-o stare de sărăcie lucie, sistemul de valori a scăzut la un nivel aproape de îndobitocire (să lăsăm vârfurile ades trecute de a doua tinerețe care ne dau sfaturi), alcoolismul și

drogurile fac ravagii, și astfel suportăm orice fel de experimente.

Fără a face o apropiere nefirească, dar conținând suma nenorocirilor, nu pot să nu mă gândesc la Iosef Mengele, care a făcut experimente medicale pe deținuții din lagărele de exterminare de la Auschwitz, Birkenau. Un călău evident, dar, pe ascuns, rezultatele la care a ajuns, șterpelite de marile puteri după căderea nazismului, au condus la dezvoltarea medicinei folosite chiar și pentru zborurile spațiale.

Sinistru, dar practic.

Dar noi, ca niște cobai ai secolului XXI, cu ce suntem vinovați, că avem o clasă politică generată de popor în așa zisul exercițiu democratic și care această clasă politică nu ne apără. De aproape un sfert de veac se războiesc între ei pentru ciolan, după accederea la putere uită de toate promisiunile electorale și ne lasă goi, total descoperiți față de uriașa avalanșă a intereselor marilor puteri, ale marilor corporații care sub nici o formă nu ne apără pe noi, doar poate pe cei din țara din care provin. Și atât. În rest, vom rămâne pe veci cu statutul de cobai. Până când? Până când va veni și un Mesia pentru noi. Va trebui să așteptăm. Nu prea mult că viața este prea scurtă.

Pulvis et umbra sumus (lat.) - „Suntem cenușă și umbră”, va trebui ca această maximă a lui Horațiu din „ODE” să o adaptăm vremurilor noastre, ca și complexitate morală nu departe de cele de atunci cu „Am devenit nimic din nimicnicia noastră”.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA (STOIKA)

volumul „Lumini sub umbre” - Editura „Laurent - anul 2016

0%

User Rating: Be the first one !

